

van onzen stand den collega, die een patient van ons in behandeling overneemt, behoorlijk op de hoogte te brengen en ik zie niet in, waarom hierin tegenover den scheepsgeneesheer een uitzondering gemaakt zou worden. Hiervoor is geen uitgebreide wetenschappelijke ziektegeschiedenis noodig, een paar korte aantekeningen aangaande ziekteverloop, toegepaste behandeling (eventueel ook de zonder gevolg toegepaste, c. q. idiosyncrasie) en in voorkomende gevallen gewenscht diët zijn geheel voldoende. Mutatie van een reisorder, gelijk ik herhaaldelijk met het opschrift „korte ziektegeschiedenis” van de Indische militaire hospitalen ontving, kan ik bezwaarlijk als voldoende inlichting rekenen, evenmin een copyrecept met de opdracht aan den patiënt: „vertel maar aan den dokter wat je alzoo hebt gehad”! of eenige ampullen met mondeling verzoek (van den patiënt) nog zoo en zooveel inspuitingen te geven. Tot mijn spijt schijnen de collegae in Indië dit vooralsnog ruim voldoende te achten. Er zijn natuurlijk gunstige uitzonderingen, maar hun aantal is nog niet groot. Laten wij hopen, dat de anderen spoedig hun goede voorbeeld mogen volgen. De ideale toestand zou natuurlijk zijn, dat de collegae zich eenigen tijd voor het vertrek van het schip met ons in verbinding stelden, zoodat zoo noodig nog van gedachten gewisseld kon worden en eventueel bijzondere maatregelen genomen konden worden.

Gaarne zou ik zien, dat de collegae aan den wal volgende stelregels aannamen; *Indien gij ongeneeselijke patiënten hebt, die hun geboorteland nog eens willen terugzien, evacueer hen dan in een stadium, waarin er nog redelijke kans voor hen bestaat, dat zij het levend bereiken. Wacht niet te lang!! Zendt den scheepsgeneesheer behoorlijk bericht aangaande diegenen onder uw patiënten, die hij waarschijnlijk zal moeten behandelen.*

Utrecht,
Mei 1920.

H. VAN BARNEVELD:
Scheepsgeneesheer bij de Stoomvaart Maatschappij „Nederland”.

CONTRÔLE OP WAARNEMERS.

Terwijl ik hier rustig mijn waarnemersplichten van 10 Mei af meende te vervullen, kwam heden, op het spreekuur, namens den burgemeester, den heer MEES, een politie-beambte om . . . . proces-verbaal op te maken, daar ik verzuimd had om den burgemeester mijn artsdiploma te toonen. Bovendien had deze dienaar de opdracht, te onderzoeken, of de vergiftkast goed gesloten was.

Gaarne breng ik bovenstaande onder de aandacht van collegae-waarnemers. Te Spijkenisse zij men op zijn hoede, ten einde niet met den strafrechter in aanraking te komen! Burgemeester MEES houdt zich streng aan de wet.

Spijkenisse, 22 Mei 1920.

BAK, arts.

Bovenstaand ingezonden stuk hebben wij geplaatst, omdat wij gaarne ieder, die meent iets aan zijn collegae te zeggen te hebben, het woord geven. Dat wil daarom nog niet zeggen, dat wij het met den inzender eens zijn en in het onderhavige geval is dat dan ook volstrekt niet zoo. Iedere Nederlander behoort zich aan de wetten van ons land te onderwerpen en zich daarnaar te gedragen. Overtreedt hij die wetten, dan heeft hij zich niet te beklagen, als de overheid hem daarvoor bestraft. In den regel springen de artsen nogal slordig met de wetten om; naar wij meenen, zou ook het staatstoezicht op de volksgezondheid daarvan een boekje kunnen opendoen. Wij zouden daarom aan de collegae-waarnemers den raad willen geven: Weest niet alleen te Spijkenisse op uw hoede, maar overal, opdat gij niet 'slands wetten overtreedt en zoodoende kans loopt met den strafrechter in aanraking te komen! Een burgemeester, die zich aan de wet houdt, valt, dunkt ons, niets te verwijten.

Redactie.